



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Zbraslav Strnady**, IČO: 45772223, se sídlem Strnady č. ev. 60, Praha 5,
zastoupeného Mgr. Pavlem Čálkem, advokátem se sídlem Hornokrčská 707/7, Praha 4,

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2017, č.j. MHMP 1596245/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo změněno (ve formulační části výroku) prvostupňové správní rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí, oddělení životního prostředí, ze dne 20. 3. 2017, čj. 002671/17/OŽP. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se na vodovod ve vlastnictví žalobce (katastrální území Zbraslav) nevztahuje zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), neboť vodovod splňuje ust. § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Vzhledem k poněkud svéhlavé situaci

zákonného režimu, který je podkladem pro řešení konfliktu mezi účastníky, soud stručně uvádí, že bylo vydáno deklaratorní rozhodnutí v řízení z moci úřední, kterým správní úřad deklaroval, že se na vodovod nevztahuje zákon o vodovodech a kanalizacích, neboť tento vodovod splňuje podmínky tohoto zákona o vodovodech a kanalizacích. Výsledek je ten, že zákon o vodovodech a kanalizacích se na vodovod vztahuje, aniž by bylo nutné o tom vydávat konstitutivní správní rozhodnutí. Aby se tomuto deklaratornímu rozhodnutí mohl žalobce bránit ve správním či soudním řízení správním, muselo být tímto způsobem rozhodnuto, aby byly zachovány opravné prostředky a právo podat žalobu k soudu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Poukázal na to, že od počátku tvrdí, že nevlastní vodovod pro veřejnou potřebu. Namítá, že rozhodnutí obsahuje nelogický výrok, a proto se jedná o nicotné rozhodnutí, což namítal již ve správním řízení (na což žalovaný reagoval zpřesněním výroku, což však považuje za nedostatečné). Dále činím sporným zjištění týkající se pitné vody a odvolává se na ust. § 1 odst. 4 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, který odkazuje na zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který definici pitné vody obsahuje ve svém ust. § 3 odst. 1 věta první. Vodovod byl od počátku zamýšlen i stavěn k rozvodu vody užitkové sloužící k zalévání zahrádek svých členů, což dokládá i to, že zdrojová studna byla postavena v těsné blízkosti velmi rušné hlavní silnice a v zátopové oblasti. Nelze pominout fakt, že jediným uživatelem vody je členská základna žalobce, o tom, kdo se tímto členem stane, rozhoduje členská základna žalobce. Místní řád stanoví, že voda je určena k zalévání zahrádek a v zimních měsících je stanovena povinnost vypustit vodu ve vodovodní šachtě (k zamezení zamrznutí). Asi ve dvou desítkách případů byl žalobcem udělen dlouhodobým členům souhlas k dalšímu využití stávající přípojky vodovodu, nikdy se však nejednalo o garanci dostatku vody nebo dodávku vody pitné (žalobce poukazuje na souhlas ze dne 17. 4. 2015). Dále uvedl, že v minulosti nebylo několikrát o žádost o připojení vyhověno (např. žádost fyzické osoby ze dne 23. 9. 2016 byla zamítnuta s tím, že se jedná o vodu nevhodnou).

[3] Žalobce dále poukázal na stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 18. 5. 2016, že voda vykazuje značně proměnlivou kvalitu ve zdravotně významném ukazateli dusičnany, konzumace ohrožuje zdraví dětí do 3 let věku, což dále podporuje závěr zástupce Pražské vodohospodářské společnosti a.s. ze dne 2. 2. 2017, které nebylo zaprotokolováno při seznámení se spisem (tento zástupce uvedl, že pro zastaralost provedení vodovodu nemůže vůbec posoudit, zda by vůbec mohl splňovat dnešní požadavky na vedení veřejného vodovodu, a za tohoto stavu by ho tato společnost nepřevzala, přičemž za jediné řešení považuje přivedení do lokality městského vodovodu). Stavba vodovodu spadá do období druhé poloviny 70. let 20. století, kdy protokol o převzetí a předání stavby a kolaudační rozhodnutí z února 1977 řeší zásobování zahrádkářské kolonie Strnady užitkovou vodou pro účely zalévání zahrádek svých členů. Městská část Praha – Zbraslav jako účastník stavebního řízení opakovaně namítala, že v lokalitě není veřejný vodovodní řád, ale pouze jakési provizorní rozvody malého profilu, následkem čehož byly žadatelé nuceni vystavět na svém pozemku vlastní kopanou studnu.

[4] Žalobce uvádí, že se obává, že prohlášením vodovodu za vodovod pro veřejnou potřebu dojde de facto k jeho „znárodnění“, kdy žalobce nebude mít pod

kontrolou, kdo vodovod užívá, ale dopadne na něj celá řada povinností, zejména učinit z užitkové vody vodu pitnou a mnoho dalších, která nebude moci splnit. Po vydání napadeného rozhodnutí již byl upozorněn, že bude pravděpodobně pokutován za to, že vodovodem proudí voda nevyhovující kvality. Poukazuje na to, že ve své činnosti nemá nikde stanovené, že by měl vykonávat správce veřejného vodovodu. Ohledně rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16 ze dne 19. 9. 2017, kterým bylo vydáno povolení k nakládání s podzemními vodami, uvádí, že to bylo vydáno na jeho žádost, která byla zapříčiněna jeho horlivostí a obavami vyplývající z tehdejší změny právních předpisů (zejména z novely vodního zákona). Žalobce na základě informací ze sdělovacích prostředků zažádal o povolení odběru vody z vlastní studny ve své dobré víře vyhovět novým zákonným požadavkům. Situace byla komplikovanější o to, že zjistil, že studna nestojí na jeho pozemku a že povolení tak musí zažádat. Až následně žalobce zjistil, že tato povinnost není vyžadována u studní, kde je užívána voda pro vlastní potřebu a které byly vybudovány před rokem 1955. Žalobce učinil podání na předepsaném formuláři, jehož znění nemohl ovlivnit, ale to podle jeho názoru nemůže sloužit jako jednoznačný důkaz, že vodovod je určen k rozvodu pitné vody (poukazuje na kolaudační rozhodnutí ze dne 7. 2. 1977, toto rozhodnutí o pitné vodě nic neuvádí).

[5] Žalobce dále namítá ohledně počtu obyvatel trvale vodovod využívajících, že pochyby nebyly odstraněny přes provedené místní šetření, neboť správní orgán při prověřování počtu osob postupoval vylučovacím metodou, a z archivu prověřil pouze 4 sporné případy a u zbytku automaticky presumoval jejich připojení. Podle názoru žalobce se tak otočilo důkazní břemeno v jeho neprospěch. Žalobce namítá, že mělo být přihlédnuto k jeho čestnému prohlášení, že vodovod nevyužívá více než 50 osob trvale žijících v oblasti Strnady, poukazuje na to, že chaty jako stavby pro rodinnou rekreaci nemají povinnost být k jakémukoliv zdroji vody připojeny, a proto obyvatelé těchto staveb nemají být do tohoto počtu zahrnuti automaticky. Počet trvale přihlášených osob nemusí odpovídat počtu osob využívajících vodovod, stranou rovněž zůstala otázka sezónního využívání vodovodu. Rovněž namítl, že nebylo zohledněno, že vodovod byl původem vnitroareálový.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření s žalobou nesouhlasil, odkazoval na důvody pro rozhodnutí v odůvodnění i správním spise. Nejprve namítl, že žaloba je nepřijatelná podle ust. § 68 písm. d) soudního řádu správního, neboť se nejedná o meritorní rozhodnutí. Dále uvedl, že možnost výroku rozhodnutí plyne ze zákona, o nicotnost se tak nemůže jednat, vodovod slouží k rozvodu pitné vody, byť ta nemá vyhovující kvalitu, o počtu osob poukázal na to, že pokud byla stavba na vodovod napojena a fyzické osoby mají v lokalitě hlášen trvalý pobyt, je možné vyjít z toho, že tyto osoby vodovod trvale využívají. Skutečnost, že se jedná o vnitroareálový vodovod, vznesl žalobce až v žalobě, ale podle platné právní úpravy to na posouzení věci nemá žádný vliv.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že řízení bylo vedeno podle ust. § 1 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích z moci úřední, kdy vodoprávní úřad může v případě kanalizace uvedené v ust. § 1 odst. 4 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích u vodovodu, který nesplňuje podmínky podle ust. § 1 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, nebo vodovodu podle ust. § 1 odst. 4 písm. a) tohoto zákona, stanovit, že se zákon o vodovodech a kanalizacích na ně rovněž vztahuje. Jediným účastníkem řízení byl

žalobce. Nejprve bylo rozhodnuto tak, že řízení bylo zastaveno, toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno a věc vrácena k novému projednání, po němž správní úřad vydal prvostupňové správní rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se zjištěními správního úřadu prvního stupně i jejich právním posouzením, s jedinou výjimkou formulace výroku rozhodnutí, které žalovaný změnil, neboť předmětem řízení není to, zda je vodovod ve smyslu ust. § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tímto vodovodem, či nikoliv, to je pouze podklad pro rozhodnutí. V řízení bylo prokázáno, že vodovod znaky podle ust. § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích splňuje, přičemž vodovod s ohledem na své technické parametry a nevyhovující vlastnosti vody zřejmě nemůže být adekvátní náhradou za městský vodovod, nicméně otázka možného budoucího využití tohoto vodovodu není předmětem tohoto správního řízení. Žalovaný vyšel z odůvodnění povolení k nakládání s podzemními vodami k jejich odběru ze dne 19. 9. 2007, čj. OV-014030/07/Lh, kdy vodoprávní úřad nevyžadoval vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, a uvedl, že uskutečněním činností, jež jsou součástí povolení, nedojde k ohrožení zájmů chráněných vodním zákonem a zvláštními předpisy, studna byla postavena v roce 1938, odběr vody byl prokázán bez omezení, přítok do studny je výrazný, podmínky rozhodnutí vyplývají u ustanovení ČSN 755115 „Studny individuálního zásobování vodou“ a z požadavků pro kontrolu zdravotní nezávadnosti a čistoty pitné vody ve vodovodech dle zákona č. 252/2004 Sb., neboť studna slouží jako zdroj vody pro vodovod v zahrádkářské osadě Strnady. Nejsou uvedeny skutečnosti, na jejichž základě bylo tímto povolením rozhodnuto, ale lze předpokládat, že to byl spíše fakt, že šlo o historickou studnu z roku 1938, která byla kontinuálně užívána, aniž bylo zjištěno ovlivnění podzemní vody. I z odkazu na vyhlášku (nikoliv zákon) č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody, a z podmínky č. 1 tohoto povolení, kde je uvedeno, že „*provozovatel studně zajistí kontrolu zdravotní nezávadnosti a čistoty pitné vody nejméně 1x ročně, rozborů provede oprávněná akreditovaná společnost*“, vyplývá, že povolení k nakládání s vodami bylo vydáno pro odběr podzemní vody pro pitné účely, tedy předmětný vodovod, který je z ní napájen, slouží k rozvodu pitné vody, tj. nejedná se o vodovod podle ust. § 1 odst. 4 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích.

[8] Dále je v odůvodnění v reakci na odvolací námitky poukázáno na vyjádření Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 13. 3. 2017, čj. 10741/2017, podle kterého žalobce zaslal protokoly z rozborů vody ze studny, z nichž se podává, že pitná voda má nevyhovující kvalitu, součástí jsou naskenované protokoly o výsledcích zkoušek, protokoly z roku 2002 a kopie kolaudačních rozhodnutí na rodinné domy v dané lokalitě včetně protokolů o kvalitě vody. Dále jsou ve spise dvě kopie povolení k nakládání s vodami pro odběr vody ze studny v katastrálním území Zbraslav, z níž je vodovod napájen, ze dne 19. 9. 2007, odběr vody byl povolen pro pitné účely pro zásobování obyvatelstva, u jedné ze studní na 12 měsíců v roce, u náhradního zdroje na 8 měsíců v roce. Žalovaný tak dospěl k závěru, že vodovod slouží k rozvodu pitné vody, byť tato voda nemá vyhovující kvalitu.

[9] Ohledně zjištění počtu osob, které vodovod trvale využívají, vyšel správní orgán prvního stupně z tabulky jednotlivých objektů (99 nemovitostí, z toho 82 pro individuální rekreaci a 17 rodinných domů), v případě sporných případů vyšel z archivních materiálů a provedl místní šetření. Žalovaný neviděl důvod, proč prověřovat na místě zdroj

zásobování vodou u objektů, kde byl tento zdroj zjištěn z archivních materiálů. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by chata nemusela být k jakémukoliv zdroji vody připojena, neboť jestliže mají fyzické osoby podle evidence obyvatel trvalý pobytu ve stavbě pro rodinnou rekreaci, která je na vodovod fakticky připojena, lze předpokládat, že ve stavbě trvale bydlí a vodovod trvale využívají. Dále je jako nedůvodné shledáno tvrzení o kvalitě vody a o tom, že vodovod není vhodný k zajišťování pitné vody v lokalitě podle stanoviska hygienické stanice a fyzické osoby jako zástupce Pražské vodohospodářské společnosti a.s., neboť to není předmětem tohoto správního řízení.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] Podle ust. § 1 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích: *„Tento zákon se vztahuje na (a) vodovody a kanalizace, pokud je trvale využívá alespoň 50 fyzických osob, nebo pokud průměrná denní produkce z ročního průměru pitné nebo odpadní vody za den je 10 m³ a více,...“*.

[12] Podle ust. § 1 odst. 4 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích: *„Tento zákon se nevztahuje na (a) vodovody sloužící k rozvodu jiné než pitné vody,...“*, přičemž odkaz v této normě směřuje k „§ 3 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně souvisejících předpisů, ve znění pozdějších předpisů.“.

[13] Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb.: *„Pitnou vodou je veškerá voda v původním stavu nebo po úpravě, která je určena k pití, vaření, přípravě jídel a nápojů, voda používaná v potravinářství, voda, která je určena k péči o tělo, k čištění předmětů, které svým určením přicházejí do styku s potravinami nebo lidským tělem, a k dalším účelům lidské spotřeby, a to bez ohledu na její původ, skupenství a způsob jejího dodávání. Hygienické požadavky na zdravotní nezávadnost a čistotu pitné vody (dále jen „jakost pitné vody“) se stanoví hygienickými limity mikrobiologických, biologických, fyzikálních, chemických a organoleptických ukazatelů, které jsou upraveny prováděcím právním předpisem, nebo jsou povoleny nebo určeny podle tohoto zákona příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví. Hygienické limity se stanoví jako nejvyšší mezní hodnoty, mezní hodnoty a doporučené hodnoty. Doporučené hodnoty jsou nezávazné hodnoty ukazatelů jakosti pitné vody, které stanoví minimální žádoucí nebo přijatelnou koncentraci dané látky, nebo optimální rozmezí koncentrace dané látky. Za pitnou vodu se nepovažuje přírodní léčivý zdroj a přírodní minerální voda, o níž bylo vydáno osvědčení podle zvláštního právního předpisu.“*.

[14] V souzené věci soud nejprve uvádí nejprve obecněji, že dané rozhodnutí upravuje pouze deklaraci stavu, který tu je stanoven zákonem. Soud souhlasí s žalovaným, že k zachování účastenských práv účastníka řízení, jímž je žalobce jako vlastník vodovodu, je nutné vydat příslušné rozhodnutí, neboť proti němu má žalobce možnost bránit se opravnými prostředky ve správním řízení, tedy odvoláním, neboť jediné touto cestou lze závěry učiněné v tomto správním řízení přezkoumat a žalobce se tak skutkovým zjištěním a právnímu posouzení může bránit cestou opravných prostředků ve správním řízení.

Zároveň soud souhlasí s tím, že aby tento postup mohl být respektován, je nutné vydat velmi obecné deklaratorní rozhodnutí, jehož výrokem bude pouze konstatování stavu, jako se tak stalo v tomto případě. Soud rovněž souhlasí s žalovaným v tom, že formulace výroku ve správním rozhodnutí prvního stupně nebyla v tomto směru nejvhodnější, neboť mohla budit dojem konstitutivního rozhodnutí, což žalovaný změnou formulace tohoto výroku napravil. Soud tak nesdílí jeden z žalobních bodů, že by rozhodnutí mělo být nicotné (v žalobě přímo není rozvedeno, o jaký důvod nicotnosti by se mělo jednat), neboť k samotné deklaraci zákonného stavu podle názoru soudu není nutné samostatné zákonné zmocnění v zákoně, a výrok takové deklaraci, která sama o sobě žádné právo ani povinnost nezakládá, odpovídá. Pochopitelně, že z hlediska teorie správního práva lze kriticky uvažovat o tom, o jaký správní akt se jedná, z praktického hlediska však podle názoru soudu takový rozbor nemá žádnou využitelnost.

[15] Na druhou stranu soud nemůže souhlasit s žalovaným, že by žaloba měla být odmítnuta z důvodu podle ust. § 68 písm. d) soudního řádu správního (když žalobní výtky musejí nutně směřovat pouze do odůvodnění správního rozhodnutí), neboť tím by celá shora uvedená právní konstrukce pozbyla smyslu. Nelze na jedné straně vycházet z toho, že je nutné zachovat žalobci jako účastníkovi řízení jeho práva v řízení, a proto rozhodnout tímto deklaratorním způsobem, a na druhé straně mu tato práva upřít v řízení před soudem. Pokud bylo rozhodnuto tímto způsobem, představuje toto rozhodnutí definici rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť závazně určeno právo žalobce určeno bylo, byť toto určení je pouhou deklarací zákonného stavu. Podle názoru soudu výklad, který provedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, je příliš široký a ve svém důsledku by vedl k nelogickému postupu, kdy ve správním řízení je rozhodováno tak, aby žalobce jako účastník řízení všechna svá účastenská práva měl a mohl je uplatnit, to by mu však bylo upřeno v řízení soudním.

[16] Dále soud uvádí, že příslušné správní rozhodnutí pouze deklaruje určitý stav, který tu je a který vznikl ze zákona. Je tak v tomto směru nutné odmítnout ty žalobní body (byť nejsou nosnými důvody nesouhlasu s rozhodnutím), které poukazují na vznik nových povinností žalobce tímto rozhodnutím, neboť tyto povinnosti vznikají již ze zákona a napadené správní rozhodnutí na tom nemá žádnou právní relevanci (v tomto směru soud zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby). Jinými slovy řečeno, pokud vodovod žalobce splňuje zákonné podmínky podle ust. § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, pak je splňoval i před vydáním napadeného rozhodnutí.

[17] Dále obecněji k vydanému rozhodnutí a jeho důvodům soud rekapituluje, že souhlasí s žalovaným v tom směru, že v daném případě je nutné posuzovat pouze skutečnosti, zda vodovod naplňuje podmínky ust. § 1 odst. 3 zákona, přičemž v hodnocení podkladů pro rozhodnutí je nutné v tomto směru vycházet z vydaného povolení ze dne 19. 9. 2007 (dvou povolení), které bylo vydáno k žádosti žalobce a které povoluje odběr pitné vody. Podle názoru soudu se tak jedná o vodu pitnou, neboť o takové vodě bylo těmito povolení rozhodováno. V tomto směru je nutné uvést, že pokud žalobci bylo takové povolení vydáno, je závazné jak pro něj, tak i pro ostatní úřady, a ty musejí z takové skutečnosti vycházet. V tomto případě už v žádosti žalobce o vydání povolení ze dne 7. 5. 2007 žalobce v článku 8 žádosti uváděl, že se jedná o odběr povrchové nebo podzemní vody za účelem úpravy na vodu pitnou, a na tomto základě mu bylo příslušné povolení

vydáno. Pokud žalobce s takovým povolením nesouhlasí, musí nejprve takové povolení změnit, neboť je to on, kdo může v tomto směru režim posouzení příslušných vod ovlivnit. Pokud však je takové povolení v právní moci, je závazné jak pro žalobce, tak pro správní orgány, které na jeho podkladě posuzují režim příslušné vody. Je tak nutné uzavřít, že pokud povolení k odběru vody bylo vydáno na vodu pitnou, musí se jednat o pitnou vodu ve smyslu ust. § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, a pojmově tak nemůže být uvažováno o podřazení režimu podle ust. § 1 odst. 4 tohoto zákona. V tomto směru byla věc posouzena a soud s takovým posouzením souhlasí, neboť jiný závěr ze shromážděných podkladů nelze učinit (jiný závěr by byl v rozporu s vydaným povolením pro odběr vod).

[18] Žalobní body, které tento závěr zpochybňují, podle názoru soudu nerespektují tento pro posouzení věci podstatný podklad. Skutečnosti, za jakých okolností či pro jaký účel byl vodovod vybudován, tak nemůže shora uvedený závěr nijak ovlivnit. Odkaz zákona o vodovodech a kanalizacích na ust. § 3 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. tak v daném případě nepřichází v úvahu, neboť povaha vody jako pitné není odvozována od definice podle zákona č. 258/2000 Sb., ale od vydaného povolení pro odběr vody. Pokud žalobce uvádí, že vodovod byl stavěn a zamýšlen pouze jako vodovod pro užitkovou vodu, pak tomu neodpovídá k žádosti žalobce vydané povolení pro odběr vod. Skutečnost, že žalobce a jeho členská základna je jediným uživatelem vody z tohoto vodovodu je pak rovněž nepodstatná, neboť to nic nemění na charakteru této vody stanovené shora uvedeným povolením. Pokud žalobce poukazuje na vydané souhlasy s připojením k vodovodu ze dne 17. 4. 2015 a 23. 9. 2016, pak je nutné poměrně obecně takovou argumentaci odmítnout, neboť vydané povolení k odběru vod časově následuje, a těžko tak lze hodnotit situaci, která tu byla před vydáním tohoto povolení k odběru vod. Totéž je pak nutné uvést ke stanovisku hygienické stanice ze dne 18. 5. 2016, kde však bez ohledu na časovou nemožnost zhodnocení tohoto stanoviska je nutné uvést, že kvalita pitné vody není v případě zákona o vodovodech a kanalizacích ve smyslu jeho aplikace řešena. Pokud ze stanoviska hygienické stanice vyplývá nevhodnost žalobcem odebírané vody k pití, pak tento stav musí řešit jinými prostředky, nic to však nemění na tom, že žalobce odebírá vodu na základě povolení k odběru pitné vody. Kvalitu této pitné vody však musí případně zajistit žalobce, pokud ji jako pitnou ze zdroje odebírá. To už se však tohoto správního řízení nijak netýká a soud tuto argumentaci uvádí pouze jako rozvíjející a podpůrnou.

[19] Rovněž poukaz žalobce na stavbu vodovodu a jeho kolaudaci z roku 1977 nelze z téhož důvodu hodnotit. Kolaudační rozhodnutí se nikde o vodě jako pitné nezmiňuje (podle názoru to s ohledem na kolaudovanou stavbu vodovodu v té době ani nebylo nutné), to však pro posouzení vody jako pitné na základě povolení z roku 2017 nemůže mít žádný vliv – následné povolení k odběru vod stanovilo tuto vodu jako pitnou a to je podstatné pro zjištění charakteru vodovodu.

[20] Pokud žalobce poukazuje i na stanovisko městské části, že v dané lokalitě není veřejný vodovodní řád, a že zástupce Pražské vodohospodářské společnosti, a.s. uvedl, že tento vodovod je pro ni z hlediska jeho provedení stěží využitelný, pak to jsou rovněž věci, které s posouzením vodovodu podle zákona o vodovodech a kanalizacích nesouvisejí. Možnost napojení lokality na veřejný vodovod je politické rozhodnutí, do něhož soud nebude nijak, ani argumentačně, zasahovat, neboť to mu zásadně nepřísluší.

Nevyužitelnost vodovodu pro vodohospodářskou společnost pak rovněž ve věci nemá významu – stav stavby vodovodu není předmětem posouzení z hlediska zákona o vodovodech a kanalizacích.

[21] Pokud žalobce poukazuje na vydané povolení k odběru vod ze dne 19. 9. 2017, kdy vyplnil předtištěnou žádost a na to, že tak učinil z důvodu jisté právní jistoty či médií rozvířené novely vodního zákona, pak není soudu dost dobře jasné, proč by tyto skutečnosti měly prokazovat nezákonnost tohoto správního řízení a rozhodnutí. Pokud žalobce o vydání povolení požádal a na jeho základě v současnosti jedná (provozuje vodovod ze zdroje, na který povolení bylo vydáno), pak je to jeho volní jednání, z něhož státní orgány vycházejí, jak bylo shora uvedeno. Pokud nechce nadále podle takového povolení postupovat a jednat, je to on, kdo jeho změnu či zrušení může učinit, případně podle něj nebude postupovat. Pokud však povolení bylo vydáno a je v právní moci, je závazné, a pokud podle něj žalobce postupuje, musejí z něj všichni vycházet a to respektovat.

[22] Ohledně žalobního bodu týkajícího se počtu obyvatel trvale vodovod využívající, soud nedospěl, na rozdíl od žalobce, že by na něj bylo nepřipustně přeneseno důkazní břemeno týkající se zjištění počtu těchto osob. Pokud správní orgány vyšly z archivních podkladů a počtu trvale bydlících osob, které obývají nemovitosti (stavby), a dospěly k závěru, že pokud zde tyto osoby trvale bydlí, tak vodovod využívají, když z archivu plyne, že stavba na tento vodovod byla napojena, a v nejasných případech provedly místní šetření, pak se jedná o logický závěr, který žalobce v žalobě nijak konkrétně nenapadá. Pokud správní orgán požadoval od žalobce prokázat opak (tedy pokud osoby, které mají stavby, napojené na vodovod a mající zde trvalý pobyt, neužívají), pak se jedná o logickou reakci na čestné prohlášení žalobce o počtu osob užívající tento vodovod, a bylo na žalobci jako na osobě, která tento logický argument rozporuje, aby uvedla, v čem je vadný. K tomu podle názoru soudu nedošlo. Na zpochybnění shora uvedeného závěru o počtu osob užívajících vodovod pouhé čestné prohlášení žalobce může mít stěží nějaký podstatný vliv, neboť takové čestné prohlášení nevyvrací shora uvedený závěr správních úřadů.

[23] Ohledně námitky žalobce, že vodovod byl stavěn jako vnitroareálový, pak soud uvádí, že tuto okolnost žalobce ve správním řízení nikde neuváděl, proto na ni nemohl reagovat ani žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nicméně při posouzení věci soud odkazuje na shora uvedený obecnější závěr, že posuzována byla právní situace v době rozhodování, nikoliv v době stavby či kolaudace, kdy mohla být situace jiná. Proto ani taková námitka by věcně na shora uvedeném závěru nemohla nic změnit.

[24] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[25] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. října 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu